

Publicerad 2018-06-07 10:10 av Aurelio

Den eviga skändningen

Människan har alltid varit sådan,
skändande och lämnande ruiner efter sig,
all historien är blott en ruinhög efter henne,
runtom hela Medelhavet vittnar alla nakna fallna pelare
om hennes framfart, odödliga vittnen
om den mänskliga bärsärkargångens meningslöshet
i en hopplös egoism och kortsynthet
och blind okunnighet i ytlighetens flärd
som tänker blott på mordandet av stunden
som ett tidsfördriv i fåfängans hysteriska hetsjakt emot döden.
De som vägrade ta del av detta och som såg igenom människan
och hennes grymma djuriskhet besatt av köttets lustar
och som därför valde att ta avstånd
och ej ha något att göra med det mänskliga vanvettet
blev förföljda, jagade, föraktade och ofta drivna in i döden
som utbölingar, fritänkare och kättare, hänvisade till ensamhet
och ständig motståndskamp blott för att överleva,
såsom Dantes nittonåriga exil,
och Shakespearediktarens tvångsanonymitet på livstid,
så att till och med den kloke Platon i sin etablerade filosofi
bannlyste diktare som Homeros som icke lämpliga i samhället,
medan han därmed skrev under den antika civilisationens dödsdom,
då Homeros diktning var dess skapare;
men alla dessa undantag, förkastade profeter, levande begravda
vittnen som man aldrig kunde tysta ens med döden
hade alltid rätt, medan historien hade alltid fel,
vilket skulle bevisas genom de politiska ruinerna,
som är allt vad historien handlar om.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten